

**BORIS
VAN
ZONNEVELD**

PAUL ELSTAK

*LIFE IS LIKE
A DANCE*

INHOUD

Voorwoord 7

2020-2025

Carrièreboost en echtscheiding 9

1995 – 1997

Hoogtijdagen en neergang 49

1966 – 1995

Een Rotterdamse Hagenees 105

1990 – 2009

Het eerste gezin 135

1997 – 2002

De duistere periode 151

2009 – 2022

Opnieuw beginnen 163

2025

Gewild icoon 195

Dochters aan het woord 209

En nu? 229

De afterparty

Pauls tips voor dj's en producers 247

VOORWOORD

De eerste keer dat ik Paul Elstak ontmoette voor dit boek, was bij hem thuis in Mijnsheerenland, een dorpje onder de rook van Rotterdam. De deur van zijn villa zwaaide open en lachend kwam hij naar zijn massieve toegangspoort toe gelopen, luidkeels begeleid door zijn kriskras in het rond springende honden – voormalige zwerfhonden uit Curaçao. ‘Ik wil geen boek waarin ik mezelf schouderklopjes geef over hoe goed ik wel niet ben,’ zei hij direct. ‘Het moet juist gaan over wat ik er allemaal voor heb moeten láten, wat het me gekost heeft. Veel dingen waren niet zo mooi als de buitenwereld dacht.’

Dat typeert Paul. Geen opschepperij, geen façade, maar een artiest die weet wat hij heeft meegemaakt en daar open over wil zijn. In de jaren die volgden spraken we elkaar regelmatig. Soms bij hem thuis, soms onderweg en soms backstage, midden in de nacht nadat hij van het podium kwam. We spraken over hoe hij werd uitgekotst door de gabberscène – ‘Dat greep me meer aan dan ik besepte.’ Het ging over deurwaarders die zijn huis wilden veilen, over huiselijk geweld. En over die

ene traumatische ervaring in Delft, die hij jarenlang had weggedrukt, maar die hem nog steeds achtervolgt. Terwijl we spraken over zijn verleden, beleefde hij in het heden een onverwachte carrièreboost. *Europapa*, zijn samenwerking met Joost Klein, ging door het dak. Op eens stond hij weer volop in de schijnwerpers. ‘Het gaat in totaal maar om een stukje van tien seconden,’ zei hij bescheiden. ‘Zo bijzonder is dat toch ook weer niet?’

Wat mij vooral trof, was hoe hij omgaat met succes én tegenslag. Of het nu ging om bijna-faillissementen, zijn twee scheidingen en hoe hij zijn dochters min of meer verwaarloosde, Paul bleek bereid tot introspectie. Hij probeerde te leren van wat het leven hem bracht. Zijn motto lijkt te zijn: vallen, opstaan en weer doorgaan. En dat met een flinke dosis humor en zelfrelativering.

Dit boek is niet alleen een terugblik op zijn leven en carrière, maar ook een verhaal over veerkracht. Over het herkennen en grijpen van kansen. Over een artiest die steeds weer doorgaat, blijft verrassen en zoveel mogelijk zichzelf blijft. ‘Ik wil het hebben over de valkuilen in het leven,’ zei Paul. ‘Ik hoop mensen wat te leren en ze te inspireren, en ze te laten zien waarom ik na zoveel jaar nog steeds relevant ben. Dat mag ik wel zeggen over mezelf, toch?’

Boris van Zonneveld

1995 – 1997

HOOGTIJDAGEN EN
NEERGANG

‘Problemen met de belasting’

Pauls eerste Top 40-hit, *Life Is Like a Dance*, bereikte in april 1995 de negende plaats. Daarna volgde *Luv U More*, die in juni de tweede plek haalde. Zijn bekendste hit, *Rainbow in the Sky*, stond in september op drie. In december piekte *Don't Leave Me Alone* op twee, en in maart 1996 kwam *The Promised Land* niet verder dan plaats drie. *Rave On* bereikte in augustus nog de vierde plek, en *Unity* strandde in november op zeventien. Daarna droogde het hitsucces op. ‘Happy hardcore werd verbannen van de radio, die werkte niet meer. Mensen vonden het niet leuk meer. *Get This Place* bracht ik ook nog uit, maar dat deed niet veel meer.’

De buitenwereld had het niet in de gaten, die zag alleen de dj die een vermeend fortuin had vergaard, maar in werkelijkheid bevond Paul zich in het oog van een financiële storm. ‘Ik wist dat het elk moment kon gebeuren dat de bank zou zeggen: “Het is klaar, verkoop je huis maar.”’ Die dreiging werd werkelijkheid toen hij tijdens een vakantie in Turkije een verontrustend bericht kreeg. ‘Diana, mijn eerste vrouw, belde me op:

“We hebben een enorme belastingaanslag gekregen.” Alsof dat nog niet erg genoeg was, bleken mijn naam en adres in de krant te staan bij de aankondigingen voor openbare verkoop. Niet als “DJ Paul” gelukkig, maar wel als Elstak. Dat vond ik vreselijk. Toen gingen alle alarmbellen af.

De oorzaak lag bij een fout in zijn financiële administratie. ‘Omdat het goed ging, kreeg ik een loon van tienduizend gulden per maand. De boekhouder zei: “Dat loon is schoon. Daar mag je mee doen wat je wil. Daar is al belasting over betaald.” Dus ik maakte het op, weet je wel. Tuurlijk. Dat mocht toch? Toen kreeg ik ineens die belastingaanslagen. Ik dacht: huh? Dus zei ik tegen de boekhouder: “Maar dat was toch helemaal schoon?” Zei hij: “Nee, de sociale lasten zijn betaald, maar je moet er nog wel inkomstenbelasting over betalen.” Ik dacht: zeg dan niet dat het belastingvrij is!’

Daar bleef het niet bij. Paul bleek een jaar lang geen btw te hebben afgedragen. ‘Geen idee waarom. Ik moest in één keer een heel jaar aan btw terugbetalen. En als er veel binnenkomt, is dat heel veel geld. Maar daarbovenop kwam ook nog eens een boete van honderd procent. Nou, dat was gigantisch. Dus eigenlijk had ik niet alles op moeten maken, snap je? Daar ging ik de fout mee in.’

De Belastingdienst liet het er niet bij zitten en deed zelfs een inval. ‘Ik reed een Mercedes via een Mercedes-

dealer die niet zo moeilijk deed over mijn jaarcijfers. Hij geloofde wel dat ik het maandbedrag kon betalen. Die auto stond voor de deur en ik was in de studio bezig, toen de Belastingdienst binnenkwam. Shit! Ze zeiden: “We nemen alles in beslag. En er staat ook een auto voor de deur, laat die maar ophalen.”

Paniek. Maar Paul wist zich eruit te praten. ‘Ik zei: “Die is geleased.” “O, dan kan het niet. Dan kunnen we die niet meenemen.” We sloten uiteindelijk een deal. Maar ze waren echt van plan om alles dicht te gooien en alles van me af te pakken. Ze waren klaar met me.’ Zijn Mercedes mocht Paul uiteindelijk houden. ‘Want ik zei: “Als ik mijn auto niet heb, kan ik niet werken en ook geen geld verdienen. Dan heb ik geen inkomstenbron meer.” Dat argument werkte. Maar het scheelde weinig of ik was alles kwijt geweest.’

‘Opkomst van de happy hardcore’

Nog voordat Paul Elstak landelijke bekendheid kreeg met zijn happy-hardcore-hits, richtte hij samen met DJ Panic en DJ Lars het Forze DJ Team op. ‘Ik was filiaalhouder en manager van Mid-Town Records op de Binnenweg in Rotterdam. Lars Tindal kwam daar werken. We lagen elkaar goed. Ik draaide in Pompeï in Rotterdam, waar ik mijn verjaardagsfeest vierde, toen ik DJ Panic, Dennis Copier, hoorde. Dat was zijn vaste club. Die gast kon het echt goed. Hij draaide in de stijl die ik leuk vond.’

In Amsterdam had The Prophet inmiddels The Dreamteam opgericht, een collectief met Dano, Buzz Fuzz en Gizmo. Ze draaiden op feesten van ID&T, waaronder Thunderdome. ‘Zo kreeg ik het idee voor een Rotterdamse variant daarop en ik dacht meteen aan Lars en Panic.’ Hun draaistijl omschrijft Paul als ‘een beetje happy-hardcore-achtig’, voor zover dat toen al bestond. ‘Met een vleugje breakbeats. Wij waren geïnspireerd door de Schotse sound van Scott Brown, die in 1994 de plaat *Technophobia* had gemaakt onder de naam Bass Reaction. Dat was voor ons de

inspiratie om happy hardcore te maken.'

Later zou Paul met Scott Brown samen tracks als *Feel the Music* en *Cheese 'n Beats* produceren. 'Zijn sound vonden we heel tof, net als de happy-hardcore-sound uit Engeland, met meer breakbeats en zang. Dat werd uiteindelijk de sound van het Forze DJ Team. We onderscheidden ons daardoor. Deze sound was wat langzamer, met melodietjes, leuke samples en breakbeats. Ik moet zeggen: vanaf het begin werden we heel veel geboekt. Het ging hartstikke goed. Die happy-hardcore-achtige sound werd groot. Maar dat was nog niet de happy hardcore zoals we die nu kennen.'

1997 – 2002

DE DUISTERE
PERIODE

Wanna play?

Je handelsmerk is het Wanna play?-beertje, dat veel van je merchandise siert. Heb je dat zelf bedacht?

‘Nee. Ik heb het ook niet zelf getekend. Wat me in Duitsland opviel, was dat Duitse ravers shirtjes droegen met prints. Dat soort shirtjes wilde ik ook maken. Ik weet niet meer hoe, maar ik kwam in contact met Slush, een tekenaar. Wij kochten wat designs van hem. Hij werd betaald en alles werd contractueel geregeld. Een van die designs werd een bestseller in de gabberscene. Dat was het beertje met het pistool op zijn rug, met de tekst “Wanna play?” erbij. Daar borduurden we op voort met andere beertjes met teksten als “Let’s play”, “Wanna play pool, fool?” en “Guess who’s back?” De verkoop van die shirts ging helemaal los in combinatie met de opkomst van gabber, Rotterdam Records en de Energiehal. Het is niet normaal hoeveel mensen op oude beelden Wanna play?-shirts dragen, of shirts van The Forze Design. Daarvoor waren er al wel shirts, maar van labels. Ik was een van de eersten met eigen merchandise. Met de ondergang van de happy hardcore stokte de verkoop van de Forze-merchan-

dise helaas. Dat was met elkaar verbonden.'

Je kledinglijn ging weer lopen door de latere revival van de happy hardcore, toch?

'Ja. We huurden DJ Panic in als zzp'er. Ten tijde van het Forze DJ Team waren we vrienden, maar daarna groeiden we een beetje uit elkaar. Hij bleef destijds bij Mid-Town werken en ik ging naar Rige, dus we werden concurrenten, maar op vriendschappelijke basis. Doordat hij bij ons kwam konden we de merchandise zelf doen, want ik heb mijn werk en Kristel had het ook druk met haar entertainmentbureau en de opvoeding van onze zoon Chase. De webshop werd een succes. Op de eerste dag hadden we meteen 72 orders! De bestellingen waren niet aan te slepen. We hadden toen nog een klein assortiment met shirts en hoody's met "Wanna play?" en "Make it fucking louder" erop.'

‘Mijn kortste optreden ooit’

Paul Elstak maakte veel buitenlandse avonturen mee. Zo draaide hij in de legendarische club Limelight in New York, wat in de jaren negentig een prominente plek was voor techno en industriële muziek. ‘Die club zat in een kerk. Ik stond daar met Holy Noise en draaide ook wat gabbernummers uit de begintijd van Rotterdam Records. MC Alee alias Elidio Gomes was met ons mee – hij is nog steeds een vriend van me. Later in de hardcoretijd mocht ik optreden in Los Angeles. Die party’s waren illegaal. Het feest waar ik draaide was al aan de gang toen ik ging draaien, maar na mijn tweede plaat viel de politie binnen. Geluid uit, platen in de koffer en wegwezen. Dat was mijn kortste optreden ooit.’

De tweede keer in Los Angeles leerde hij Marc V. & Poogie Bear kennen. ‘Die maakten newstyle: dat zat tussen oldschool en iets harder in. Zij brachten mij per auto naar Las Vegas, waar ik mocht draaien op het festival Electric Daisy Carnival. Dat was dus EDC, wat later wereldberoemd werd en nu nog steeds heel groot is. De hardcore-area was buiten in de woestijn en ik moest voor een groepje van zo’n honderd man draaien.

Het waaide en mijn platen kwamen onder het zand te zitten. Het was heel primitief voor zo'n groot feest.'

Paul ging richting newstyle met Neophyte, alias Jeroen Streunding. Dat deden ze onder de naam Da Tekno Warriors. 'In club Arena in LA, waar ze alleen newstyle draaiden, hoorde ik onze eerste single, *Da Beat*. Dat was heel bijzonder. Die tent ging er helemaal op los. Wat bleek? Het was een bootlegversie, een white label: nagmaakt. Die lag daar gewoon in elke platenzaak, zonder onze toestemming. Toch was ik niet boos. Ik vond het eigenlijk wel tof.'

De muziek van Da Tekno Warriors was ook populair in Spanje. 'De allereerste keer dat ik daar draaide was in Pont Aeri, een club in een dorpje net boven Barcelona. Newstyle was daar populair. Mijn platen waren ongeveer 150 bpm, maar het bleek dat ze die daar op 45 toeren draaiden, waardoor ze veel sneller gingen. Ik draaide veel in Spanje, ook op plekken waar hardcore nog niet zo groot was. Daardoor was het soms moeilijk. Toch was mijn plaat *Bombing Eardrumz* met The Stunned Guys er populair. Ik was geboekt voor een jubileumfeest van een grote radiozender en moest daar alleen dat nummer draaien. Dat was keiharde hardcore, terwijl het gewoon een popzender was. Het werd zelfs op tv uitgezonden.'

Naast Pont Aeri was er nog een belangrijke club in Spanje, Central Rock in Alicante. 'Daar draaide ik twee

sets, één als Da Tekno Warriors en één hardcore. Ik trainde in die tijd al volop en at gezond. De hardcore-dj daar draaide niet alleen alle tracks die ik ook draaide, hij kopieerde ook mijn handtekening met het draaitafeltje en ging net als ik volop trainen. Ik werd zijn voorbeeld. Wel grappig. Later heb ik nog een track met hem gemaakt voor Offensive Records.'

Paul draaide ook in Japan, in Tokio en Kyoto. 'Samen met de Euromasters en DJ Panic, in 2000. Het feest zelf vond plaats hoog in een flatgebouw, in een grote zaal. De fans waren daar helemaal idolaat van ons.' En dan zijn er nog zijn Schotse avonturen. 'Ik draaide op Rerection met Carl Cox, die toen nog hardcore draaide. Hij draaide mijn muziek, al mijn nummers. Dat was wel lachen. Die Schotten kunnen drinken, dat heb ik nergens anders zo meegemaakt.'

De eerste keer dat Paul in Italië draaide, was te danken aan The Stunned Guys. 'Die maakten muziek op mijn label. Ze kwamen helemaal uit Italië met de auto om een plaat uit te brengen op Rotterdam Records. Ze boekten mij in discotheek Number One in Brescia. Drúk, niet normaal. Daar liep op een zaterdag iets van tienduizend man rond. Sala 2 was de hardcorezaal, die zat ramvol. Ik draaien, de mensen pogoën. Er ontstonden moshpits, niet normaal. Het was echt chaos. Ik heb er daarna nog veel gedraaid.'

'DE GODFATHER VAN DE HARDCORE'

- NRC

Met zijn happy-hardcoresound veroverde Paul Elstak in de jaren 90 de hitlijsten met iconische tracks als Rainbow in the Sky en Luv U More. Maar na de hoogtijdagen volgden zware tijden: financiële problemen, boze gabbers die hem bekogelden, deurwaarders aan de deur en een pijnlijke echtscheiding.

Toch wist Elstak met ongekennde veerkracht zijn leven weer op de rit te krijgen en zijn comeback te maken. Dankzij zijn bijdrage aan de Songfestivalhit Europapa staat hij opnieuw volop in de schijnwerpers, maar was er ook weer tegenslag, zoals zijn tweede scheiding.

In Life Is Like a Dance vertelt Paul Elstak met een ontwapenende bescheidenheid zijn levensverhaal aan journalist Boris van Zonneveld. Open en eerlijk spaart hij zichzelf niet en deelt hij bovendien tips en tricks voor zowel beginnende als gevorderde dj's en producers.

'Wat een openheid. Verrassend herkenbaar!'

- ARMIN VAN BUUREN

'Paul Elstaks verhaal laat zien hoe je uit diepe dalen kunt komen. Goed en lekker geschreven.'

- WILFRED GENEE

Boris van Zonneveld (1978) is journalist en volgde de carrière van Paul Elstak op de voet. Hij doet grote interviews met bekende Nederlanders voor Nieuwe Revu, Panorama en Playboy en publiceerde over de dancewereld in DJ Mag.

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
MOS**

NUR 661

Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen